

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 13.

Extraordinair Session.

12te Møde.

Onsdagen den 29de August.

(Forts.)

Premierministeren (fortsat): Heraf fremgaaer, at Antallet af Besiddere af Jord- eiendomme blot mellem 4 og 12 Tønder Hørtørn er henved 34,000. Nogle maae nu vel fraregnes, som Fruentimmer, Mindreaarige o. s. v., men hele Massen af de nævnte Eiendommes Besiddere over 25 Aars-Alderen vil dog nærme sig hiint Antal; og, naar altsaa blot disse blive medtagne, og dertil naturligtvis lægges en tilsvarende Deel af de øvrige producerende Classer, f. Ex. blot det Halve, saa vilde der blive omtrent 60,000 Vælgere, saa at samtlige Udkaftets 12,000 Vælgere vilde kun udgjøre en Femtedeel af den hele Vælgercorporation; disse vare altsaa beherskede af Besidderne af Jordeiendomme mellem 12 og 4 Tdr. Hørtørn og deres Lige af de andre Classer. Man maa derfor hellere enten gaae heelt ned til en almindelig Valgret, eller man maa sætte Grændsen saaledes, at den velhavende Middelklasse faaer sin selvstændige Betydning. — Dertil vil man nu vel svare, at Erfaringen jo dog har lært, at denne Middelstand hidtil, under Udvælsen i Kongeriget af den almindelige Valgret, har havt en indirecte vigtig Indflydelse, at Valgene hidtil have vist, at den menige Mand paa mangfoldige Steder har villet følges ad med Middelstanden. Jeg skal erkjende, at Erfaringen i denne Henseende hidtil har givet adskillige glædelige Resultater; men det turde være ligesaa vist, at en stor Deel af Middel-

klassen har følt sig krænkert og tilfreds ved at være udelukket fra al selvstændig Indflydelse. Erfaringen har vist, at Mange af denne Classes Midte have trukket sig tilbage fra det offentlige Liv og henvendt sig til deres private Anliggender, og det er blevet en sørgelig Erfaring, hvorledes oplyste og agtede Mænd i denne Klasse navnlig mere og mere have undladt at stille sig til Valg. Det er min Overbeviisning, at dette vil tiltage mere og mere, naar man saaledes vil vedblive at udelukke hele denne Klasse fra al selvstændig Indflydelse. Jeg kan i det Hele ikke vedkjende mig den Sprogbrug, hvorefter de af denne store og vigtige Klasse af Samfundet valgte, af Regjeringen ganske uafhængige Medlemmer af Rigsraadet ei skulde kaldes folkevalgte Medlemmer. Jeg kan altsaa ikke Andet end holde for, at den Besskyldning, at man ikke skulde have forøget Antallet af de folkevalgte Medlemmer, er ubesøiet og uretfærdig. Hvad man har talt om kan være passeret paa andre Steder, hvilke Forventninger man der har havt, det er ikke afgjørende; hvad der er det Afgjørende, er, at det var „de folkevalgte Medlemmers Forøgelse“, der var lovet i Ministeriets Program, og efter den Forklaring, jeg har givet, troer jeg, at man, hvor meget man end maatte være imod det opstillede System, dog maa erkjende de Mænd for folkevalgte, der ville blive valgte af disse 20,000 Vælgere. Naar der endelig agtes paa, at her kun er Tale om de fælles Anliggender, ei om de borgerlige Friheder og Rettigheder, som forblive under Kongerigets Grundlov, naar man fremdeles agter paa, at kun 17 Valg ere betroede Middelklassen i Riget, medens 18 ere overlodte til de Mænd, som alle — directe eller indirecte —